

Vild jagt

Vild-bog 4

Seriens øvrige titler:

Vild flugt

Vild ferie

Vild panik

Du kan også læse eller
høre Vild-historierne som
e-bøger og lydbøger.

Besøg børnene, deres farfar og
fugleedderkoppen Miver her:

www.vild-bog.dk

Bo Skjoldborg

Wild JAGT

FORLAGET
Werther

BO SKJOLDBORG
VILD JAGT

© 2014 Bo Skjoldborg og Forlaget Werther

Omslagsdesign: Camilla Ludvigsen

Tryk: ScandinavianBook

1. udgave 2014

ISBN: 978-87-996324-1-1

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Seriebog: 4. del af Vild flugt/Vild-bøgerne.

Kontakt Forlaget Werther:

(+45) 29803462

kontakt@forlagetwerther.dk

www.forlagetwerther.dk

Indhold

En lyd i natten	7
Undskyld, farfar!	16
Et mystisk skattekort	23
Hent Sylle	31
Blinde Benn og Hypno-damen	37
Den Gyldne Maske	45
Farlig færge	56
Jagt på vogndækket	65
Et klamt rum og tre sms'er	72
Hygge og brun sovs	82
Vild skattejagt	87
Sesam, Kuuurt!	106
Vild klippe	111
Dø, unger!	121
Goddag i huset	130

En lyd i natten

Det er mørkt ude, mørkt som i dødsriget. Haven er mørk, vores græs er mørkt, træerne er mørke – de svajer som to uhyrer.

Og himlen er også mørk. Nul måne. Regnen slår mod ruden i mit værelse. Det lyder som en tromme. Jeg dirrer. Jeg skriver på min computer, skriver og skriver. For jeg må have det hele med, mens jeg stadig kan huske det.

Jeg må *aldrig* glemme det her.

Først blev *Den Gyldne Maske* hugget fra museet. Og den var endda magisk. Det stod der på internettet. Pi, Gritt og farfar troede også på det. Masken var af guld og mindst to millioner kroner værd.

Nej, først mødte vi Blinde Benn. Han var en total psyko – med en stor, sort hat på og kridhvide øjne. Og hans makker, Hypnodamen, havde et magert fjæs og hår, som så

ud som tang. Grønt, slimet tang. Men allerførst havde vi pinseferie, og det var midt om natten.

Jeg anede ikke, hvor jeg var. Nå jo, jeg lå i min seng. Og jeg så på min mobil: 23.46 stod der på skærmen. Sært, at jeg var vågen! Mit lagen var rodet og også lidt fugtigt. Jeg svedte.

Jeg tændte min lygte og ramte plakaten, som jeg havde fået af mor. *Zaggi* hed fyren på plakaten. Han stod og hamrede på et klaver midt om natten, mens et lyn slog ned bag ham. Han så gal ud, som om han havde alting.

Så lød der et knirk nedefra, under mit gulv. Det var ikke så højt. Det kom vist fra stuen.

Knirk.

Jeg holdt vejret, lyttede. Var det derfor, jeg var vågnet? Fordi der var nogen dernede?

Kunne det være en tyv? Jeg gøs. Rølig nu, Malte. Det er nok bare huset, der giver sig. Mor sagde, at gamle huse var fulde af lyde. Og vores er et vildt gammelt hus.

Der lød igen en knagen.

Knirk.

Knirk.

Der var nogen! Havde mor hørt ham? Nok ikke, hun sover med ørepropper. Bare far også var hjemme! Jeg lyttede igen. Men nu var der ikke noget. Jeg stod ud af min seng. Jeg gik ud på gangen og hen mod trappen. Jeg lyste på gulvet med min lygte. Lyskeglen var oval.

Jeg trådte på et gulvbræt. Det jamrede helt vildt. Havde tyven hørt det? Så ramte noget stort og tungt min skulder, og jeg fór sammen.

Det var Gritt, min storesøster. Hun tog hånden væk fra min skulder. Hun er et år

ældre end mig: 13. Og lidt højere. Pi var lige efter, hun er ti. Hun trak sin dyne efter sig, hen over gulvet. Hun gik på tæer for at være stille, så mor ikke vågnede. Jeg lyste med min lygte, så hun kunne se.

Der lød atter en knagen nede fra stuen. Pi gav et spjæt og fór hen til mig. Hendes briller glimtede, og det tynde englehår stod til alle sider. Hun så lille ud i lyset fra lygten.

"E-er der nogen?" sagde hun lavt. "Hvad skal vi gøre, Malte?"

Gritt pustede en tot brunt hår væk fra ansigtet. Hendes fregner ulmede, og hun hviskede: "Tror du, det er en tyv? Eller måske en morder? Sig noget."

Igen kom jeg til at ryste. For tænk, hvis ham tyven var en morder. Tænk, hvis der skete Pi noget, hvis hun ... kom til skade.

Gritt satte sig på hug foran vores lillesøster, aede hende over håret. "Måske har Pi en idé. Har du det, skatter?"

Jeg så også på hende. Pi er god til at tænke. Far talte tit om, at hun burde rykke en klasse op, fordi hun er for klog til dem på sin egen alder. Men det ville mor ikke høre tale om.

"Måske kan Miver hjælpe, ikke?" Pi tog Gritt i hånden, og Gritt kom op at stå. Der lød nogle små klik-lyde på gulvet, af bittesmå, lodne fødder: *Klik, klik, klik*. Pi slap Gritt og bøjede sig ned. Hun fik fat i noget og holdt det ind i lyset fra min lygte. En kæmpe skygge-edderkop dukkede op på væggen. Den bevægede forbenene. Det var hendes fugleedderkop!

"Miver er også bange for tyven. T-tror du ikke, Gritt?" hviskede hun.

"Jo. Alle dyr har deres egen lillebitte sjæl."

"Nogle dyr kan mærke, hvad der vil ske i fremtiden." Pi aede Miver med to fingre. "Jeg tror godt, Miver ved, at der er en farlig tyv i stuen. Det er derfor, han snuser hele tiden. Med sine ben."

"Helt klart, Pi!" hviskede Gritt. "Jeg læste om en blæksprutte. Den vidste, hvad vejr det ville blive i morgen."

Jeg rømmede mig.

"Vi må se, om der er nogen i stuen." Jeg gik hen imod trappen. Gritt listede tilbage til mit værelse. Så kom hun igen med min ketsjer. Jeg går til tennis, selv om mor hellere vil have, at jeg øver mig på klaver – så jeg kan blive lige så god som Zaggi.

Hun slog ketsjeren ned i hånden. *Klask!* "Hvis tyven er farlig, så får han et gok med den her."

Jeg gik ned ad trappen. Hun var lige efter, og til sidst kom Pi. Vi nåede entreen. Bare vi ikke fik brug for den ketsjer! Hvor hårdt skulle man slå? Tyven skulle jo helst ikke dø, heller ikke selv om han var brudt ind.

Jeg frøs.

"Miver kan lugte, at her er nogen," sagde Pi lavt.

"Kom her, skat. Hold dig til mig." Gritt trak hende ind til sig. "Fuck. Se lige have-døren."

Jeg lyste på den. Den stod på klem. Og mor ville aldrig glemme at lukke den. Altså var her nogen.

Vi holdt vejret, lyttede. Og nu var der en lyd. Fra vores køkken. Pi så op på mig med store øjne.

"Mon det er en hund?" hviskede hun.

"Det er ikke en hund." Jeg rystede på hovedet.

"Der er ulve i Jylland. Måske er de også her."

"Det er ikke en ulv."

"Så en bjørn. Måske er det en bjørn, Malte."

Der kom igen en knagen. Og et grynt. Jeg skuttede mig, for det lød helt klart som et dyr. Endda et stort ét. Jeg rakte ud efter ketsjeren, og Gritt gav mig den. Hun bed i en negl. Jeg stak hende lygten.

"Pas nu på, Malte."

Jeg tog ketsjeren med begge hænder. Den var tung, klar til slag. Jeg ville kun få én chance for at ramme dyret. Eller tyven, eller hvad det nu var. Før uhyret gik til angreb.

"Malte. Hvis du dør, kommer jeg aldrig over det."

"Hold så kæft, Gritt." Jeg kom til at ryste. Så talte jeg helt, helt stille: "En ... to ... tre!" Døren fik et los, og jeg sprang ind med et råb og min ketsjer hævet. Imens tændte Pi lyset i loftet, og Gritt kylede lygten så hårdt, hun kunne, imod tyven. Han stod med ryggen til ovre ved køleskabet. Han havde en blå elefanthue på, så man kunne ikke se hans ansigt.

"Arrrgh!" brølede han, da lygten ramte ham i nakken. Han vendte sig og brølede endnu højere, da han fik øje på min ketsjer kun en meter over hans hoved: "HVAD SATAN!"

Så hamrede jeg ketsjeren ned i elefanthuen, alt imens jeg råbte mindst lige så højt

som ham. Han sank sammen som en piftet badebold – sagde ikke en lyd, gik bare i knæ. Så tumlede han forover og landede på maven. Han lå stille.

Jeg så de andre. Mine øjne flimrede, fordi de ikke havde nået at vænne sig til lyset. Jeg prøvede at sige noget, men der kom kun et dybt suk.

Jeg satte mig på hug og rakte hånden ned mod ham.

Undskyld, farfar!

I fællesskab vendte vi manden om på ryggen. Jeg lagde mig på knæ og trak huen af ham.

Jeg blev iskold over det hele. For det var farfar! Hans hvide skæg var uglet og hans røde skjorte megabeskidt. Munden var halvt åben, men han lå helt stille. Ikke engang hans brystkasse bevægede sig.

Jeg lænede mig frem og lyttede til hans mund. Trak han vejret? Jeg havde trods alt slået pænt hårdt med den ketsjer. Han smaskede. Så bøvsede han lige ind i mit øre, og jeg trak mig lynhurtigt væk igen. Han stank helt vildt af hvidløg. Og af tobak og lakrids. Jeg rejste mig.

Han rørte sig stadig ikke.

"Er han ... er han død?" hviskede Pi.

"Han bøvsede mig i øret," svarede jeg.
"Så er man ikke død. Ikke en skid død."

"Man dør aldrig helt, lille skat," sagde Gritt lavt. "Livet forstætter i al evighed. Man bliver født igen som et nyt menneske. Eller måske som et dyr."

"Kan jeg så blive til Miver?"

"Ja. Og Miver kan blive dig."

Jeg ledte i farfars skjortelomme. Jeg fandt den lille metaldåse, han altid har på sig. Jeg åbnede den, tog en fedtet, sort klat mellem min tommel- og pegefinger og stak den ned foran hans næse. Farfar smaskede et par gange. Så lød der et brag af et snork, og han satte sig brat op.

"Uha. Pas på, det er ægte svensk snus," brølede han. "Man sætter det ved tandkødet." Han tog dåsen fra mig, puttede lidt snustobak på fingeren og skubbede det ind bag overlæben. Han lagde dåsen tilbage i lommen og så venligt på os.

"Hey, farfar. Hvad så?" Gritt uglede ham i håret.

"Har du set, det er farfar?" sagde Pi. "Sig hej til farfar, Miver."

Han kom på benene med et støn og tog sig til hovedet. Han vaklede hen og satte sig ved køkkenbordet. Han trak på det ene ben, som om han havde ondt i det. Var det også på grund af slaget fra ketsjeren?

"Pyha, knægt. Et øjeblik troede jeg sgu, jeg døde." Han gav Pi et kæmpe kram. Hun kom fri og satte sig om på den anden side af bordet. Hun lod fagledderkoppen gå hen over sin hånd og stirrede intenst på den. Hun skulle altid lige vænne sig til farfar.

Jeg satte mig sammen med hende. Gritt trak farfar i skægget. Så gled hun ned på bænken ved siden af ham. "Ih, farfar. Du har sådan noget dejlig tykt skæg. Det er ikke så tit, at gamle har dét."

"Hellere hår i hovedet end syd for Valing. Har I mon en bajer?" sagde han. "Hold da kæft, hvor har jeg hovedpine. Du slog næsten livet ud af knolden på din farfar, dreng."

Jeg svarede ikke, havde bare dårlig samvittighed. Pi tog en øl til ham i køleskabet. Hun kunne godt lide at gøre ting for folk, så de blev glade! Hun satte sig igen. Farfar holdt kapslen i spænd mod bordkanten og slog til. Kapslen fløj af øllen, og han tog en kæmpe slurk. Drak næsten det halve. Så satte han øllen fra sig med et klonk. Han lagde slet ikke mærke til, at der var kommet et stort hak i bordet efter hans kapsel.

Han så på mig med blanke øjne. Han lignede én, som var på nippet til at græde.

"Man må ikke tæve gamle mænd med tennisketsjere. Ikke engang, hvis de trænger til det!" Han nikkede, som om han tænkte dybere over det. "Næ, det må man for sør'nsen da ikke!"

"Sorry, farfar." Jeg havde dårlig samvittighed over, at jeg havde slået ham. På den anden side: Hvorfor brød han ind hos os midt om natten? Han kunne da have ringet først.

”Du skylder mig en rund tyver for det slag,” mumlede han.

Så sagde han, at han var blevet meget bange, da han så den ketsjer så tæt på hovedet. Derfor havde han ikke engang nået at forsvare sig. Mit slag var kommet lynhurtigt – som en gepard. Så han slet ikke nåede at tænke. Han opfattede ikke engang, at det var mig, der stod med den ketsjer.

Han plejede ellers aldrig at få bank af smådrengene, sagde han og fik igen blanke øjne. Han snøftede og måtte også lige have en slurk øl mere. Næ, vi burde meget hellere tæve dem, der slog på andre. Det kunne jo være en skide tysker!

Farfar brød sig ikke om tyskere. Hans far havde siddet i koncentrationslejr i Tyskland, under 2. verdenskrig.

”Hvorfor er du her, farfar? Altså, du er rigtig, rigtig velkommen, ikke? Men lige nu er det midt om natten.” Gritt så på ham med et blik, som om han var en lille unge, som havde svært ved at forstå ting.

"Ja, hvorfor bryder du ind hos os?" Jeg så også på ham.

"Rolig. Alt kommer til den, som kan vente. Trænger du også til snus, lille Pi? Det er en ægte fedtet svensker. Én af de bedste."

"Nej, hun gør ej, farfar," sagde jeg. "Sig så, hvad du laver her midt om natten."

Han så hurtigt på mig. De blå øjne lyste. Han så ud som én, der var ved at blive splittergal.

Og han var heller ikke normal. Langt fra. Han havde været indlagt flere gange på hospitalet. I *galehuset*, som han kaldte det. Sidste gang var det, fordi han blev ved med at høre en stemme inde i hovedet. Stemmen sagde, at han skulle kravle op og stjæle den store viser fra uret på rådhuset i den by, hvor han bor. Valing, hedder den. Viseren var næsten to meter lang, så det havde været svært at have den med på cyklen. Det sagde han.

Og så havde han prøvet at sælge viseren nede på kroen sammen med 80 pakker kiks.

Dem havde han vist også hugget. Og til sidst kom to politimænd og tog ham med.

Farfar endte ikke i fængsel. Men han blev indlagt på hospitalet og fik en masse piller. Lægen sagde, at pillerne ville gøre ham rask. Men farfar blev nu bare sløv af dem, tænkte jeg, da jeg var på besøg. Han så helt død ud i øjnene, som om han slet ikke tænkte på noget.

Og han svarede også sært, når man talte til ham – som om han ikke havde hørt, hvad man lige sagde. Som en robot. Tænk, hvis farfar var ved at blive gal igen. Skulle han så indlægges og have de klamme piller?

Hvad skulle vi gøre? Hvad skulle *jeg* gøre?